

yd det Slægten, gaar tabt. Endnu mere fremtrædende besynderligt bliver det, naar man seer hen til, at det ikke blot er den Lehn- eller Stamhuusbesidder, som foretager denne Transaction, der skal kunne forlange, at Pengene blive indestaende, men efter § 6 maa det antages, at Meningen er den, at ogsaa den, til hvem Eiendommen sælges, skal kunne forlange, at hele den resterende Capital, som hidtil har været staaende i Eiendommen, fremdeles skal blive indestaende deri, uagtet denne Capital maaskee næsten er lig den Sum, hvorfor Eiendommen oprindeligt blev afhændet. Det maa ogsaa erindres, at naar der tages Hensyn til, at det er en uopsigelig Prioritet til 4 pCt., som der her er Tale om, saa vilde man i alt Fald kunne tænke sig, at Taxationsværdien blev sat saameget desto høiere; det vilde ikke være urimeligt, om man ved at taxere Eiendommens Værdi tog Hensyn til de øvrige Vilkaar ved Kjøbet, og den Mand, som faaer hele Capitalen indestaende i Eiendommen, kan aabenbart staae sig ved, at give Mere for den end Den, der under andre Betingelser skal kjøbe en Eiendom. Derfor kunde der vel — man kan i alt Fald tænke sig det — komme Tilfælde, hvor Kjøbesummen vilde blive sat saa høit, at Familien saameget mere kunde være udsat for at lide Tab paa Grund af den ringere Sikkerhed. Det forekommer mig altsaa, som sagt, at Familiens Ret ikke er tilbørlig paaagtet. Man kan overalt sige, at jo mere let man gjør det for den enkelte nuværende Besidder for godt og billigt Kjøb at komme i Besiddelse af Eiendommen, jo mere har fristes til at gjøre Eiendommen til sin private Eiendom, desto lettere udsætter man sig for, at man skyder den ligeberettigede Familie eller Slægt tilside. Mig forekommer det, som sagt, at Bestemmelsen i § 6. om Betingelserne og Vilkaarene er altfor meget i Faveur af Besidderne, og jeg skal tilføje, at der forekommer mig heller ikke at være Grund til at give dem den Douceur, der omhandles i § 5, nemlig 5 pCt. af den Capital, hvortil Eiendommen taxeres. Det er vel blevet sagt af den ærede Forslagsstiller, der førte Ordet først for Forslaget idag, at en saadan ringe Dvotadeel af Beløbet ikke havde saa Meget

at betyde, men det maa dog erindres, at der her kan være Tale om meget store Summer, Summer, som kunne løbe op til flere Millioner, og det maa da erkendes, at 5 pCt. deraf kan blive en ikke saa ganske ringe Sum. Jeg bemærkede før, at det vel kunde være tænkeligt, at Taxationen stundom vilde blive sat høit for Besiddereren med Hensyn til de store Fordele, han vil faae med Hensyn til Betalingsvilkaarene efter § 6; men jeg maa tilstaae, at jeg troer snarere, at Forholdet praktisk vil stille sig anderledes. Man skal lægge Mærke til, at det ikke er paabudt, at der skal finde Afløsning Sted, og at der heller ikke er givet begge Parter, den enkelte Besidder og Familien, men kun Besidderne, Ret til at forlange Afløsning; deraf følger, at det vil staae i deres Magt at fremkalde Spørgsmaalet om Afløsning, altsaa ogsaa Taxationen, netop i et saadant Dieblit, der fra deres Side maa betragtes som det gunstigste. Besiddereren vil kun gjøre det, naar Conjunctionerne ere nedadgaende, og han vil altsaa paa denne Maade end yderligere have Udflugt til paa Familiens Bekostning at vinde det, som der overhovedet er Leilighed til at vinde, paa Grund af den stigende Priis af Fordegods. Man har end yderligere søgt at bevæge Besidderne til at gjøre disse Transactioner, ved at give dem den Ret, der omhandles i § 9, nemlig Retten til at lade en af deres Arvinger forlods faae indtil to Trediedele af Fordegodsset. Jeg skal ikke opholde mig videre ved Affattelsen af denne Bestemmelse — Affattelsen er jo dog paa dette Stadium det mindre Væsentlige, — jeg skal kun tilføje, at to Trediedele af Fordegodsset er maaskee en mindre heldig Udtryksmaade, idet det jo forudsætter, at man uden Videre kan dele Fordegodsset i forskellige Dele. Men jeg maa slutte mig til den Hovedindvending, der er gjort mod Tanken i denne Paragraph, nemlig at det er ubilligt og uretfærdigt, saaledes at ville yderligere begunstige en Forfjel imellem Arvingernes Stilling. Jeg antager, at Forslagsstillerne kun have tænkt paa Livsarvinger, idet jo Vedkommende, som allerede bemærket, naar der ingen Livsarvinger er, er aldeles ubunden. Det er jo og-